

RICHARD MILWARD

Vertaald door Marja Borg

Anthos|Amsterdam

‘Hallo,’ zegt het behang. Bobby de Kunstenaar krabt aan zijn ogen. Hij kan niet slapen. Hij gaat op de leuning van de bank zitten, met zijn geruite wollen trui als een bochel over zijn hoofd getrokken, en voert een gesprek met de huiskamer. ‘Ga slapen, verdomme,’ zegt hij tegen het behang. Hij zucht. Het is dat laatste staartje lsd – hij ziet de lampenkap dan wel niet meer aan voor de kat van Dr. Seuss, maar er valt nog heel wat irritant denkwerk te verzetten. Als kunstenaar gebruikt hij eigenlijk alleen maar voor de visuele effecten – eerder die avond hebben Georgie en hij door de flat gedanst op Bardo Pond (‘Tantric Porno’ en ‘The High Frequency’ zijn twee groovy nummers op een album vol herrie), en Bobbie zag de knoestige plint veranderen in een toverlantaarn waar allemaal obscure kikker- en konijnenfiguren bij kwamen kijken, en het had zelfs een begin en een midden en een eind. Meestal veert Bobby de Kunstenaar dan op om al die waanzin te gaan schilderen, maar vanavond interesseerde het hem geen reet. Niks zo leuk als Georgie in een vrolijke dansbui, met als enige domper dat ze nooit meedoet aan wat voor drugsgebruik dan ook. Op de leuning ademt Bobby in zijn mouw en kijkt even naar zijn vriendin, die vredig ligt te slapen op de fuchsiaroze kus-

sens. Hij leunt met zijn hoofd tegen de muur die twee uur geleden nog zo zacht als een marshmallow was, maar die hem nu een zere nek bezorgt. En geen enkele kans dat hij met Georgie mee kan naar dromenland. Je kunt jezelf gewoon niet uitzetten, lijkt het wel. Hij staart met grote ogen naar de dageraad die door de ramen binnen glipt en vraagt zich ten diepste af waar het naartoe moet met Georgie en hem, of hij ooit beroemd zal worden, of hij ooit weer zal kunnen slapen, waar *De kat met de hoed* is gebleven. Hij rukt de groene trui van zijn voorhoofd, begint geïrriteerd door de kamer te benen en laat de lege snoepwikkels alle hoeken van het tapijt zien. Het is een puinhoop in huis, maar omdat hij lsd heeft geslikt kan hij zich niet echt meer herinneren hoe het zover heeft kunnen komen. Het enige wat Bobby zich nog wel duidelijk herinnert, is dat hij rondzwierde met Georgie, zij dronken van de goedkope wodka en hij op zo'n heftige trip dat zijn harses eraf leken te vliegen. Zwieren, zwieren, zwieren. Zwierende gordijnen. Op een gegeven moment hadden ze zoveel gedanst dat Bobby onverwacht weer honger kreeg en toen moest hij in de keuken voor zichzelf geroosterd brood met pillen maken. Hier volgt het recept voor geroosterd brood met pillen: 2 fijngestampte xtc-pillen, 1 sneetje geroosterd brood (boter naar keuze). Gaap! Rookkringels maken loopings voor hem langs, een onwezenlijk schouwspel. Waar is dat hele pakje van twintig eigenlijk gebleven? Bobby overweegt even om aan de overkant sigaretten te gaan halen, maar het ontmoedigende vooruitzicht te worden uitgescholden door allerlei minkukels terwijl hij nog een beetje aan het trippen is, houdt hem tegen, en trouwens, hij heeft toch geen geld meer. Zijn laatste muntstuk van een pond is gisteren op gegaan aan een penseel van Jarreds, en Johnnie van boven heeft hem op de pofvoorzien van twee papertrips en twee xtc-pillen. Het idee was als

volgt: high worden en dan een twee drie vier (of meer) meesterwerken schilderen. Hallucinogenen zijn perfect voor die maffe, kleurige kunst die niet valt uit te leggen, maar Bobby maakt zich nu een beetje zorgen omdat hij niks doet en de lsd begint ook uitgewerkt te raken. Hij kijkt naar Georgie die steeds luider ademhaalt op de bank, met haar oogleden dichtgeknepen als kleine vleesetende plantjes, en met de grootst mogelijke inspanning begint hij zijn acrylverf bij elkaar te zoeken. Georgie is zijn muze; de flat ligt stikvol doeken van Georgie in verschillende poses en vele kleuren – de beste, zoals ‘Gestreepte sokken’ (45x35 cm) en ‘Georgie Girl’ (50x50 cm), hangen in limoengroen en pastelblauw boven de tv. Bobby de Kunstenaar kruipt over de grond op zoek naar een Ai’tje, petst er dan felroze verf op met een vijftien centimeter brede kwast uit de doe-het-zelfzaak en klievert het helemaal vol. Het tapijt gaat er ook aan. Daarna loopt hij naar de slaapkamer om wat Lynx Africa te snuiven; hij spuit het op een van zijn smerigste geruite truien, de rode die al een tijdje niet is gewassen. Bobby smooit zijn gezicht in de deodorant en zuigt die helemaal koud op in zijn longen. Na drie seconden voelt hij zich weer een beetje spacy, hij zweeft terug naar de huiskamer en de kleuren in zijn hoofd zijn weer een tijdje mooi helder. Hij gaat in kleermakerszit voor Georgie zitten en begint ineens wimpers en blauwe haarbanden en fuchsiaroze vierkantjes op het papier te braken. Georgie draagt een wit-blauw matrozenpakje – ze vervult haar rol als muze vaak met overgave, dan stormen Bobby de Kunstenaar en zij door de stad in rare kleren, vaak alleen om een oliepastelkrijtje te kopen of een pot jam bij de Lidl. Soms krijgen ze dingen naar hun hoofd geslingerd door losers met kaalgeschoren koppen, maar in Peach House en in de buurt zijn ze best geliefd – Bobby lijkt wel een beetje op een hondje, nogal loom en snel ver-

liefd; Georgie lijkt meer op een achterdochtig katje, ze houdt van lol trappen, maar dan wel met de juiste persoon. Je kunt haar vaak zien staan gapen bij het snoep in de sigarenwinkel aan Longlands Road, met haar discobalogen. Bobby de Kunstenaar trekt de zak gombeer-tjes onder zijn reet vandaan en voegt nog wat maffe details toe aan Georgies gezicht – puntige mascara, volle lippen en een gedachte-ballonnetje dat uit haar hoofd komt met een zeemeermin erin. Die trip van vannacht had iets oceaannachtigs – zwemmen in het tapijt, het gevoel dat het geluid van de deurbel een zeemeeuw was, etc. etc. – volgens hem komt het door Georgies matrozenoutfit. Onder het schilderen blijft hij Lynx snuiven, maar na een tijdje word je daar ook immuun voor, en Bobby voelt dat de vermoeidheid eindelijk bezit van hem neemt. Hij is echt kapot. Het lijkt zo’n enorme opgave om alleen maar wat fatsoenlijk phthaloblauw te mengen, en zijn hand heeft niet dezelfde soepelheid of doeltreffendheid als anders – eerlijk gezegd lijkt Georgie meer een vlek met ogen. Bobby de Kunstenaar schreeuwt het uit vanbinnen – het is altijd zo’n teleurstellend gevoel als de lsd uitgewerkt raakt. Het is gewoon vreselijk om weer terug te drijven naar die grijze, grauwe wereld als je net het vrolijke regenboogkleurige Munchkin-land hebt gezien. Het is frustrerend en Bobby smijt ‘Vlek met Ogen’ (58x81 cm) aan de kant. Hij heeft hoofdpijn van alle ergernissen en al dat klotedenken. Georgie snurkt af en toe een beetje, en Bobby vraagt zich af wat ze überhaupt met elkaar moeten – het enige wat Georgie doet, is naar haar werk gaan, chagrijnig thuiskomen, wat op snoepjes sabbelen en dan in slaap vallen, al ziet ze er wel goed uit in een tutu. Het enige wat Bobby doet is in een geruite trui een beetje met verf smijten en high worden. Maar al die negatieve gedachten zijn dodelijk – Bobby gelooft niet in droevig zijn, hij wil dat ze allemaal vriendjes zijn (en

stoned), en hij heeft hartstikke veel zin om Johnnie te bellen om nog wat witte duifjes te scoren. Sommige van Bobby's beste werken zijn ontstaan in een door MDMA aangevuurde roes, alles even kleurig en vrolijk en krankzinnig, hoewel het er soms mee eindigt dat hij de liefde bedrijft met de doeken. Bobby de Kunstenaar gaat voor het raam naar de af en toe voorbij zovende glanzende speelgoed-autootjes staan kijken terwijl hij Johnnies mobieltje belt, maar hij staat er wel twee hele minuten en Johnnie neemt niet op. Johnnie voelt de telefoon wel overgaan in zijn Admiral-broek, maar hij denkt dat het waarschijnlijk zijn vriendin Ellen is en trouwens, hij heeft een paar jongens op het oog met een behoorlijk flitsend mobieltje en zo. Het is ijskoud in het ochtendlicht en Johnnie zet zijn kraag op terwijl hij Kedward Avenue over schiet en zich recht voor de jongens posteert. 'Geef hier dat ding, stelletje losers,' blaft hij, met een knikje naar de hippe Siemens. Nadat Johnnies uitkering vijf maanden geleden is stopgezet, is hij voor zichzelf begonnen als fulltime dief en beroepsloser. In zijn jongere jaren placht Johnnie door de buurt te benen en sloeg hij iedereen in elkaar die maar naar hem keek, net als veel jongens uit zijn klas deden, maar hij was de Stoerste Jongen van de Klas. Niet dat hij speciaal macho of psychotisch of labiel is – sinds hij Ellen kent, is hij juist een beetje rustiger geworden en vindt hij het bijvoorbeeld leuk om kladderschilderijen te maken met Bobby of om de piepende deur van Alan Blunt het Rond te repareren of zijn oma iedere donderdag met de boodschappen te helpen. Het is gewoon klote dat iedereen geld nodig heeft. De jongens kijken hem aan met hun beste raak-me-niet-aan-(alsje-blijft-)gezichten, maar ze zien allebei dat het er dik in zit dat ze een pak slaag zullen krijgen. 'Wil je soms een klap voor je harses of zo?' informeert hij. Dat willen de jongens eigenlijk liever niet. Toch be-

gint Johnnie een beetje aan ze te trekken en duwen en geeft hij ze af en toe voor de lol een slap klapje. Gek genoeg hoopt hij dat ze zich zullen verzetten, zodat hij een excuus heeft om te laten zien wat hij kan, maar de jongens zijn watjes en staan daar maar een beetje beuteurd te kijken. Na een tijdje ontfutselt Johnnie de jongens het blitse mobieltje en zeven pond achttien en rent dan terug over Kedward. Om vier uur 's ochtends is er weinig kans dat er politie op straat is, maar soms patrouilleren ze op Cargo Fleet Lane, dus neemt Johnnie de kortste weg naar Peach House. Hij voelt zich lekker – van jatten raakt hij nog steeds in een aangename roes, en bovendien zal de zeven pond nog wat Ellen wel zeven minuten en nog wat tevredenstellen, bijvoorbeeld als ze straks een pizza of zo bestellen. Johnny kijkt grijnzend op naar de torenflat die vroeger de kleur had van hondenpoep en cornflakes, maar in 2000 zijn alle vijf de flats door de gemeente opgepimpt, en op dit moment ziet Peach House er verrukkelijk uit, als een roze-met-geel ijsje boven op een zonsopkomst van frambozensaus. In plaats van op de lift te wachten rent Johnnie de trap op langs de kapotte koelkast van 2C die wacht op vervoer naar het koelkastenkerkhof, hier en daar en overal een vuilniszak ontwijkend. Op de tweede verdieping ligt een eenzame sok. Op de derde-en-een-halve verdieping half opgegeten patat. Wanneer Johnnie de vierde verdieping bereikt, wordt hij begroet door een malloot die vol afschuw een maffe tekening het trappenhuis in kiepert. 'Ha Bobby,' zegt hij lachend. 'Wat ben je aan het doen?' Bobby de Kunstenaar, slonzig in zijn groen-rode trui, knipert nogal wild met zijn ogen naar Johnnie en trekt een boos gezicht. 'Ha ha, o, hoe het gaat? Ik ben echt woest, dat fucking schilderen gaat helemaal niet meer...' Krabbend aan zijn dooraderde nek werpt Johnnie een blik op de gekreukte 'Vlek met Ogen' (58x81 cm)

die halverwege de trap is beland. Georgie, nog nat, ligt daar op de bank op de oceaan op het papier op de tree. 'Ja vast!' zegt Johnnie met zijn wenkbrauwen. 'Hij is fucking gaaf. God, is dat Georgie? Die ziet er relaxed uit, man. Persoonlijk vind ik hem wel mooi.' Als er één ding is dat Johnnie in zijn leven mist, dan is het kunnen relaxen. Door de honderd pilletjes in een vitaminepotje en nog wat andere harddrugs die verstoppertje spelen in zijn flat, is hij een zeer onrustig jongmens. Bovendien moet hij, omdat hij geen inkomen heeft, continu denken aan zijn volgende jatklus en de volgende en de volgende – drie weken geleden is hij gestopt met het bestellen van zijn ouders nadat hij 30 pond had gepikt voor de teddybeer-lsd, en alle winst is opgegaan aan de huur, hoewel de deurwaarders gewoon bleven komen, maar Johnnie deed niet voor hen open en heeft hen een week later toch nog afbetaald, na de knieschijven te hebben verbrijzeld van een joch dat hem nog 70 pond verschuldigd was. Bovendien is hij gestrest vanwege Ellen – ze gaan nu ongeveer zeven maanden met elkaar en hij is stapelgek op haar, maar ook zo jaloers als de pest. Als ze een paar dagen niet heeft gebeld ziet hij meteen voor zich hoe ze een van die vuile klootzakken neukt bij wie ze altijd rondhangt. Als ze samen op een feest zijn, kan Ellen met geen enkele jongen praten zonder dat Johnnie depri wordt. Hij vertrouwt haar wel, maar wat hem onder andere allereerst in haar aantrok, was juist haar nymphomanie en haar algehele brutale, tast-toehouding. Als hij haar er ooit op betrapt dat ze iemand anders fuckt, dan zal die fuckfiguur die haar fuckt merken dat er met Johnny niet te fucken valt. En daarom dijt Johnnies hart uit tot een grote sappige aardbei wanneer hij het portret van Georgie ziet, slaperig en tevreden tegen een roze achtergrond. 'Mag ik er een foto van maken?' vraagt hij, terwijl hij het schilderij rechtop zet, waarbij hij wat van

de plakkerige acrylverf op zijn vingers krijgt. 'Ik heb dit mobieltje net gejat,' vervolgt hij. Hij pakt de Siemens. 'Er zit een camera op en alles.' Bobby de Kunstenaar glimlacht terwijl Johnnie probeert uit te vogelen hoe alles werkt, maar voor hem blijft het schilderij morsdood. Hij gelooft in spontaniteit, in gekte, in puur psychisch automatisme, in kinderlijke kleuren en slordige kwaststreken, maar dit is gewoon rommel. Hij zucht wanneer Johnnie een foto maakt van het rampgebied, hoewel het altijd fijn is om een complimentje te krijgen. In de jaren veertig was er een stelletje kunstenaars dat zichzelf CoBrA noemde, en die geloofden in schilderen als een kind, met totale overgave, maar natuurlijk loop je dan wel het risico dat je een enorme hoop stront fabriceert. 'Heb jij niet toevallig een nieuw mobieltje nodig?' vraagt Johnnie, die verder de trap op sjeest. Bobby de Kunstenaar schudt zijn maffe bruine ragebol. Zonder iets te zeggen staat hij even te overwegen of hij zal proberen zichzelf tot slapen te dwingen of gewoon fuck it zeggen en verdergaan met werken, maar in de benevelde dageraad is volgens hem de oplossing die het meest rock-'n-roll is: 'Johnny, kan ik op de pof nog wat pillen van je krijgen?' Johnnie kijkt hem aan met een blik van fucking klootzak dat je er bent, maar dat is gespeeld, hij is gek op Bobby de Kunstenaar en het is een behoorlijk vruchtbare nacht geweest qua handel, dus glimlacht hij en gooit hem wat overgebleven halfjes en kruimeltjes toe uit de zak van zijn trainingsjasje. Bobby grijnst en stopt zijn hoofd vol met de duifjes, hoewel hij al snel ontdekt dat zijn mond aanvoelt als schuurpapier en de pillen niet echt lekker door de pijp glijden, dus stommelt hij naar binnen, de keuken in, waar hij ze met kraanwater moet wegspoelen. Maar het is de moeite waard – bijna meteen wordt hij opgemonterd door het placebo-effect van xtc in zijn mond te hebben gestopt, en hoewel het op de klok 05.31 uur is,

besluit Bobby om Georgie wakker te maken en te proberen haar echt te schilderen. Georgie is niet blij. Ze heeft de hele dag achter de snoep gestaan bij het warenhuis Bhs en door de wodka en van pure uitputting was ze in zo'n zwart-gatachtige bodemloze slaap gevallen. Ze droomde over kermissen en carrouzels, niet over zeemeerminnen, en zag zichzelf en Bobby op plastic paardjes rijden, hoog boven hun buurt, als een soort sjofele Mary Poppins. Bobby de Kunstenaar pakt haar schouder beet en schudt haar een beetje door elkaar, maar het is net alsof ze door een kilometer grind of doornstruiken uit een droom de werkelijkheid in wordt gesleept. Haar enorme wimpers gaan open, en ze kijkt Bobby met gigantisch bonzende kijkers boos aan. 'Wat?' snauwt ze. Bobby de Kunstenaar lacht gelukkig, want de tortelduifjes bezorgen hem inmiddels al vonken in een adertje of twee, en hij antwoordt: 'Sorry liefje, maar ik heb net nog wat pillen gescoord van Johnnie en... en wil je nog even voor me poseren? Zodat ik kan schilderen, zeg maar?' Als er één ding is dat Georgie ergert dan is het wanneer haar vriendje helemaal opgewonden raakt van zo'n lullig pilletje. Ze haat die dingen – het zegt toch wel wat over je leven als je dat glans moet geven met die tortelduifpillen. Georgie is volmaakt gelukkig met haar leven zoals het is, hoewel het gistermiddag op haar werk een ramp was. Meneer Hawkson, haar baas, bekt haar steeds af alleen maar omdat ze vrolijk is en niet moeilijk doet achter de toonbank. In de middagpauze kwamen er wat kinderen van een jaar of elf binnen en hoewel het duidelijk was dat ze melkflesjessnoep en zure kersensnoepjes jatten en die in het geniep opschrokten, vond Georgie het fijn om te merken dat ze zich zo vermaakten. Die kersensnoepjes waren een goede keuze. Hawkson, met zijn handen in zijn zij, kon het hele gebeuren volgen vanaf de damesafdeling en hij kwam meteen aanmarcheren om Georgie

de wind van voren te geven. Het is een lul – hij is in de veertig en heeft naar het schijnt een ‘partner’, maar toch vindt hij het leuk om verlekkerd naar Georgie te kijken in die vreselijke gestreepte blouse van haar. Hij zal haar nooit ontslaan – Hawkson heeft nooit eerder iemand van boven de twintig meegemaakt die zo enthousiast is over snoep. Snoepen is Georgies enige slechte gewoonte – ze is weliswaar niet meer zo kinderachtig dat ze nog maandelijks een toptienlijst van lievelingssnoep bijhoudt (op de laatste hadden de zuurtjes met rabarber- en vanillesmaak de witte chocoladeflikken van de eerste plaats verdrongen), maar veel van de rotzooi in flat 4E lijkt op wat er overblijft nadat er een atoombom op een Haribo-fabriek is gevallen. Ze plukt wat lege wikkels en doosjes uit haar bilspleet en van haar ellebogen, maar zo te horen zitten er nog een paar Smarties in het doosje, dus kauwt ze nog een tijdje op die dingen. ‘Bobby, ik ben kapot,’ zegt ze kreunend. Haar hersens bonken en dreigen uit haar neus, oren en mond te lopen, net als iets uit die ranzige mangafilm-pjes waar Bobby vroeger altijd naar keek. Het kwam door zijn neefje uit Eston dat hij naar al die gore video’s keek, en Bobby herinnert zich nog levendig dat hij zijn gezicht krijsend in de rugleuning van de bank duwde en enge dromen had nadat hij op negen-en-driekwartjarige leeftijd *Driller Killer* en *Hellraiser* had gezien. Hij had twee weken lopen huilen om dat ene stukje waarin het gezicht van de man aan haken wordt uitgerekt en afgestroopt. Gek eigenlijk dat *Un Chien Andalou* niet diezelfde aaargh-factor bezit (die krankzinnige film van Buñuel/Dalí met doorgesneden oogballen en afgehakte handen, en nonnen), want dat is toch ook echt een horrorfilm, maar Salvador Dalí is kunstenaar, snap je, en Clive Barko spoort gewoon niet. Rillend zet Bobby de Kunstenaar een van zijn kant-en-klaar opgespannen doeken tegen de koffietafel (niet dat ze

ooit nog koffiedrinken – Bobby heeft eens een vreselijke ervaring gehad toen hij sloten espresso had gezopen terwijl hij speed had genomen, zodat hij ongeveer achtenveertig uur niet kon stilzitten en continu trilde), en kijkt Georgie met zijn hondenblik aan. Of xtc-blik. Wanneer Bobby doeken moet opspannen, snuift hij in de loop van de dag een hele berg amfetamine, en als hij 's avonds dan weer afdaalt, wordt hij omringd door volmaakt opgespannen doeken en heeft hij blaren op zijn vingers. Dat is nog eens een hardwerkende drug! Bobby springt op en zet Galaxie 500 redelijk hard aan; de gitaren zijn op deze vroege ochtend uitzonderlijk zwiepend-de-piepend. Hij voelt dat de wazige vloed van xtc door zijn lichaam begint te trekken; het perfecte gevoel om je vriendin te schilderen, vindt hij. Soms beseft hij niet eens dat hij haar irriteert. Georgie zit gewoon waar ze zit, zonder zich al te druk te maken om het poseren, maar de Smarties zijn een bonus. En nog wel zoveel blauwe ook. Met samengeknepen ogen kijkt ze naar haar vriendje, naar al die kenmerken van een man in een roes, zoals manische ogen, niet kunnen stilzitten en malende kaken. Bobby voelt zich fantastisch – hij spoelt een kwast af en tekent Georgie daarna echt heel groot en schattig en matroosachtig in een pieplein fuchsiaroze bootje. Hij kleurt haar in met huidkleurig roze en marineblauw, zet liefdeshartjes in haar ogen en rolt dan gillend van de lach over het tapijt. 'Voilà!' zegt hij kwijlend. Georgie is niet erg onder de indruk – ze is gewekt voor een kwastbeurt van vijf minuten, niet voor een of andere super *coup de grâce* waar je mond van openvalt. Over monden gesproken, tegen zevenen is die van Bobby niet meer te stoppen. En Georgie is nog steeds doodop. Gelukkig hoeft ze vandaag niet te werken – ze overweegt om naar de slaapkamer te sluipen en daar verder te slapen, maar Bobby de Kunstenaar blijft maar doorratelen

in het vuur van zijn drugsroes. ‘O Georgie, je bent echt zo mooi. Ik wil niet lullig klinken en zo, weet je wel, om te slijmen of zo, maar je bent echt gemaakt om geschilderd te worden. Ken je Modigliani? Nou, zo voel ik me ook; high worden en al die meiden schilderen, zeg maar... niet dat ik iets met andere meisjes heb, echt niet... ik bedoel alleen maar dat je gewoon hartstikke cool bent... net als...’ babbelt hij, met een beetje speeksel om zijn mond. Hij is vol verbazing en helemaal tevreden terwijl hij daar zo met Georgie zit, alsof niks anders in de hele wereld hem nog kan schelen, maar zoals altijd wanneer hij weer bij zinnen komt, rond een uur of tien (en Georgie is dan allang weg, een bobbel ter grootte van een matroos in het bed in de kamer ernaast), zou hij willen dat ze wat socialer was en samen met hem drugs slikte in plaats van alleen maar snoepjes in haar mond proppen. Het is echt totaal deprimerend om voor de zoveelste keer weer op aarde te belanden. Boem. Bobby de Kunstenaar zit helemaal in zijn eentje op de roze bank, nog steeds high, maar de witte ochtend buiten maakt hem nu alleen nog maar misselijk. Hij speurt het tapijt af naar een of ander bedwelmend middel (Nescafé zou al voldoende zijn), maar er zijn zelfs geen Smarties meer over. ‘Grrr!’ zegt hij in zijn hoofd. Helaas is het tijd om het voor gezien te houden. Snuffend loopt Bobby de koele slaapkamer in en trekt zijn kangoeroepyjama aan, wat traditie is geworden na elke innerlijke langafstandsvlucht. Over innerlijke vluchten gesproken: hij laat zich op de rand van het bed zakken en zet het mooie ‘Inner Flight’ van Primal Scream op, waar een enorme troost van uitgaat. Georgie murmelt wat wanneer de muziek begint, en het is zowaar op de juiste toonhoogte. Ze draait zich om maar wordt niet wakker, en vijf minuten lang zit Bobby alleen te genieten van haar en de song. Hij streelt haar verdwaalde rozige schouder die onder het bronskleuri-

ge dekbed uit piept. Een ietsepietsurig deel van hem wil Georgie weer wakker maken om gretig de liefde met haar te bedrijven, maar hij wil ook weer niet overdrijven. Bovendien ziet ze er zo heilig en aanbiddeijk uit zoals ze daar ligt dat het fijn genoeg is om gewoon van haar aanwezigheid te genieten. Maar voor Bobby zit slapen er nog steeds niet in, in elk geval niet de eerste paar uur, en hij plamuurt zichzelf dan maar vast aan het dekbed om tot die tijd te kijken naar de ochtend die zich voor hem uitstrekt. Georgie, zich onbewust van zijn aanwezigheid, heeft negenenzeventig procent van het bed in beslag genomen, maar hij is allang blij met zijn wankele plekje aan de rand. Hij laat zijn gedachten afdwalen, met gesloten ogen, waar achter zijn oogleden nog steeds een paar tripachtige beelden hangen. Vage veelkleurige doosjes vouwen zich open en dat herhaalt zich en herhaalt zich en herhaalt zich en herhaalt zich en herhaalt zich, en daar vermaakt hij zich zo'n beetje mee tot het bedtijd is. Kleine spirografen stijgen op en dalen weer neer, en van hun zachte wervelende wervelingen sluimert Bobby de Kunstenaar in. Heel even denkt hij dat hij zijn gezicht ziet op het lichaam van dat ventje van Haribo en ineens vraagt hij zich af hoe het zou zijn om beroemd te zijn – hoewel hij zijn gezicht natuurlijk liever op de cover van het blad *Frieze* zou zien. Stel je eens voor: chique feesten aflopen en gratis drugs snuiven! Hij droomt ervan om een cokeverslaving van £1000 per dag te hebben. Maar die kans lijkt erg klein wanneer je je hebt verschanst op de vierde verdieping van een of andere torenflat waar nog nooit iemand van heeft gehoord, met uitzicht op hobbelig asfalt en armzalige winkeltjes, hoewel, als het Jean-Michel Basquiat is gelukt om uit een vuilnishoop te kruipen en beroemd te worden met afvalschilderijen, dan kan hij dat ook. Hij is enorm beïnvloed door Basquiat, net zoals Jean-Michel dat was door heroïne.